

س.ا.س سٽي سڪرڊاٽ ڪام

www.sascitysukkur.com

كلهي پاتم كينرو

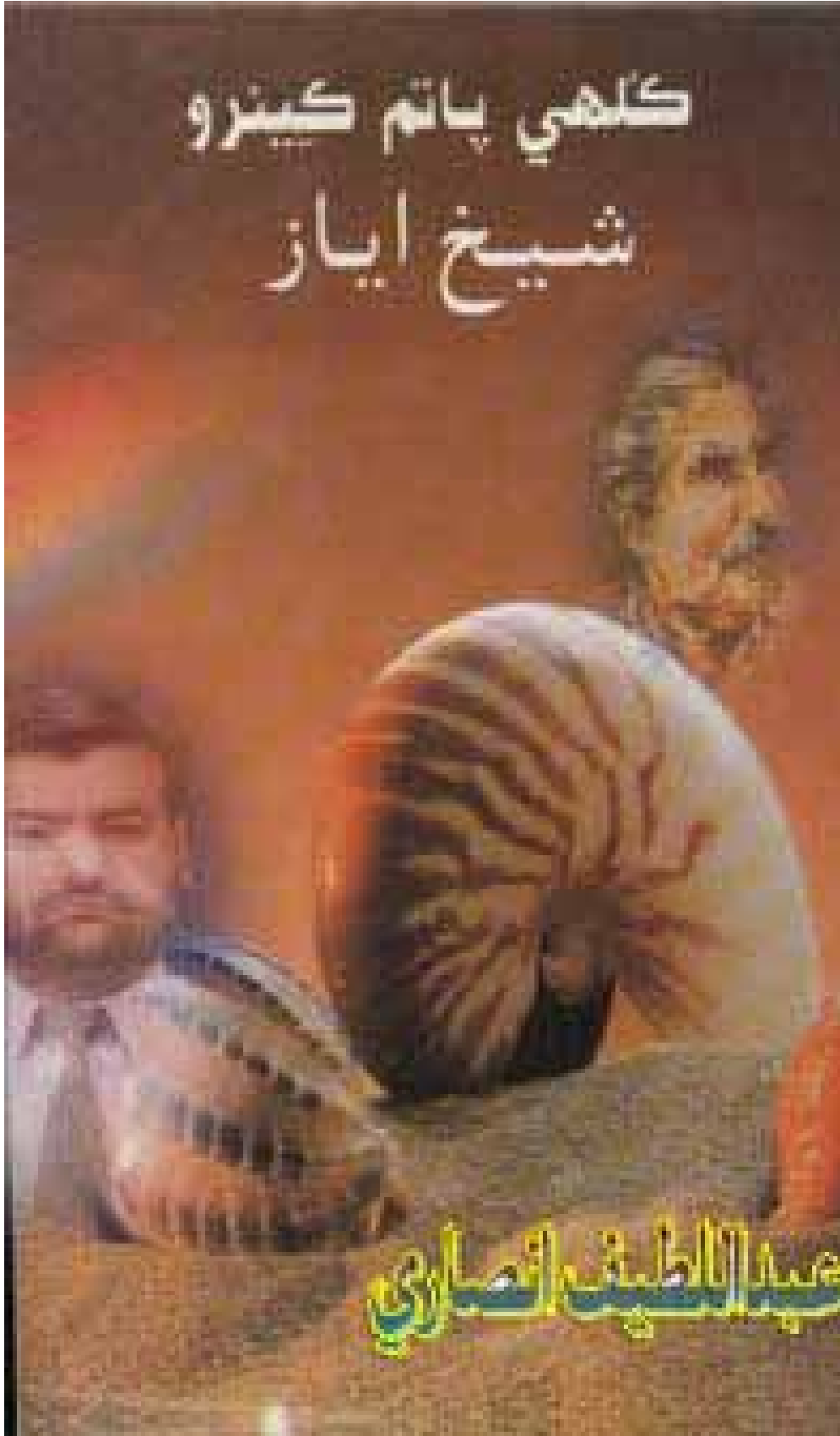
ڊجيٽل پبلشر

سنڌي ادبي سنگت شاخ سٽي سڪر

(ڊجيٽل ڪتاب) پبلشر

كلهي پاتم كينرو (شيخ اياز)

كمپوزنگ : عبداللطيف انصاري

WEBSITE: www.sascitysukkur.com

E-MAIL : abdullateefansari@yahoo.com

فهرست

* پهريون پنو (تائيل)

* به لفظ

* مهاگ (شيخ اياز)

* بيت

* دوها

* گيت

* غزل

* وايون

په لفظ

دوستو!

اداري، سنڌي ادبي سنگت شاخ سکر سٽيءَ پاران جڳ مشهور سنڌ جي عظيم شاعر محترم شيخ اياز جو چوٿون ڪتاب ”ڪلهي پاتم ڪينرو“ پبلش ٿي اوهان جي برقي پردي جي آڏو پيش ٿي چڪو آهي.
دوستو!

اداري جو اهو ئي مقصد آهي ته اوهان دوستن جي پڙهڻ جي معيار کي ڏسندي اسين اوهان لاءِ عظيم سنڌي ادب پيش ڪريون جيئن اوهان پنهنجي دور ۽ اڳ جي دور جي عظيم ۽ ڪلاسيڪل ادب کان روشناس ٿي معاشري جي لاءِ سگهه ڏيئي سگهيو. هن ڪوشش کان پوءِ محترم شيخ اياز جا ٽي ٻيا ڪتاب به ڪمپوزنگ هيٺ آهن، جن کي به جلد ئي اوهان جي ڊجيٽل اسڪرين جي آڏو آندو ويندو.

اسان کي اميد آهي ته اوهان، اداري جي هن ڪوشش کي تمام گهڻو پسند ڪندؤ ۽ پنهنجي قيميتي راءِ سان اسان کي نوازيندؤ، جيئن اسان اوهان ۽ سنڌ ڌرتيءَ جي بهتر نموني خدمت ڪري سگهون.

مهرباني

اوهان جي مشوري جو منتظر

عبداللطيف انصاري

شمس آباد سکر سنڌ

فون: 0333.7146119

اي ميل: abdullateefansari@yahoo.com

مهاڻي

مهاڳ

— جي سماج کان فرار ممڪن آهي، ته اهو انهيءَ زمين کان فرار آهي، جنهن مان ارت جي پرورش ٿئي ٿي. گوگيءَ ۾ مياڪو وسيڪيءَ* جو فرار آپ - گهات جا ٻه مختلف طريقا آهن. ٽيون طريقو اهو آهي، جو مون چونڊيو آهي، پنهنجي ويساهه جي چند چاڻ ڪري، بنيادي ڳالهيون ڳولهي لھان، هر عارضي ۽ مصلحت آميز ڳالهه کي ٽڏي ڇڏيان ۽ پنهنجي ڳالهه تي اٿل ٿي بيھان ۽ ان لاءِ مونکي جيڪي به سهڻو پوي، اهو سھان.

هر عظيم فنڪار پنهنجي دور کان اڳ ۾ پيدا ٿيندو آهي.

تاريخ گواهه آهي ته ڪڏهن به جبر و ستم ۽ رسم و رواج جي ماني پاڻيءَ زندگي پيدا نه ڪئي آهي. هر دور ۾ اهڙي انسان جي ضرورت آهي، جو ان ۾ پٿر اڇلائي، ولوڙا پيدا ڪري. زندگيءَ جو مدار هميشه انهيءَ تحرڪ تي آهي، جو هڪ انوکو اڙنگ انسان پيدا ڪري ٿو. انهيءَ زندگيءَ جي واسطي هر قوم کي ڪي جوڪا کڻا آهن ۽ ان کي ڪفر ۽ بغاوت کي ڪجهه جاءِ ڏيڻي آهي. جي ان کي زندهه رهڻو آهي، ته ان کي اهو جوڪو ضرور کڻڻو آهي.

— هر برت ريد

(” شاعري ن انارڪزم“)

• پال گوگي: مغربي مصور جنهن کي مغربي سرمائيداران تهذيب سان بي انتها نفرت، پونوچ سمند تي هڪ فرينچ ڪالونيءَ تهتيءَ ۾ وٺي وئي، جتي هن تهذيب کان پري باقي زندگي گذاري ۽ زندهه جاويد نقش تخليق ڪيا.

ماياڪوسڪي - روس جي انقلاب جو عظيم شاعر جنهن انقلاب کان پوءِ سياسي ۽ سماجي فضا ناسازگاريءَ سبب خودڪشي ڪئي.

”اچ وڃ ختم ٿي.....
مان اڪيلو بيٺو آهيان....
هي جيون ڪهڙو نه ڪئن ۽ منهنجو پٿرون رستو ڪيترو نه لمبو آهي!“
(روسي شاعر پاسترڪ)

”مان انهيءَ ساراهه جو مستحق نه آهيان،
سچ پچ منهنجا دوست، منهنجو جيءُ جلڻ لڳي ٿو.
جڏهن تون منهنجيءَ سچائيءَ جي ساراهه ڪرين ٿو.
مان انسان وانگر رهان ٿو نه چيتي وانگر
منهنجي ستم زده دل ۾ خوف جو آستان آهي.
اعتبار ڪر ته مان خوف زده آهيان! مان خوف زده آهيان!
ها، پر —
مون کي موت کان به وڌيڪ خود فريبيءَ ذلت جي زندگيءَ کا خوف ٿئي ٿو.“

(هنگريءَ جو شاعر، زولٽن زيلڪ)

تون ٺڪر جي ٿانو ۾ پاڻي پي رهيو آهين، مان توکي بلور جي صاف ڪوڙي
۾ مٺ آڇيان ٿو. تون منهنجيءَ مٺ کان چرڪين ٿو، ڇو ته تون انهيءَ بيٺل
تلاءَ جي پاڻيءَ تي هري ويو آهين. توکي اهو ٻاڙو پاڻي گهر ويٺي ملي ٿو،
تنهنڪري تون اها تڪليف به نه ٿو وٺين ته تون اهو شفاف جهڙو ڳولي
لهين، جنهن جي ڀرتان تنهنجا وڏا ڪجهه صديون اڳ لڏي آيا هئا، مون
انهيءَ ساڳي جهڙي جي پاڻيءَ تي انگور جون وليون پوکي، انهن جي ميوي جي
سر مان هيءَ مٺ جوڙي آهي. تون انهيءَ مان چڪي چڪي ڏس. شايد اها تو
کي امر ڪري ڇڏي....

شيخ اياز

سجده

ڪنهن جي لاءِ ڪماچ ، صديون رهيو سانت ۾ ،
سارو ڏيه ڏياچ ، مڱڻو ڳوليو ماڻهو .

آڏيءَ رات اداس ، ان تي آرتيون آڱريون ،
ماڻهوءَ ماڻهوءَ ماس ، ڪوري آيو ڪينرو .

ساڳي ساڳي ساڳيون ، ساڳي ساڳي ساڱو
مان ، منهنجو آواز ڪنهنجون ٿو ڪارون ڪاري .

نڪتا تنهنجي تند مان ، ٻه ٻه ڪري پاڻ ،
ڇر آ تنهنجي ڄاڻ جي ، سازن منجهه سڄاڻ ،
آئي ٿو اهڃاڻ ، ڪهڙا ڪهڙا ڪينرو .

ڇانٽ ڇانٽ چنگ ، چوريم چوڏهينءَ رات جو ،
لوڻيون ڪيئي لوڪ جون ، نڪتيون اوڙهي ننگ ،
چي ”هي ٿيندو ڪير آ اڻ ڪوٺيو اڙنگ“ ،
ڏاهپ ڏاهپ ڏنگ ، پهتو جنهنجي ذات مان .

ڳائيندي وڃ دڳ، جهمريون هنيون جندڙيءَ،
هڪڙي هٿ ۾ ڪينرو، ٻي هٿ تنهنجي چڳ،
ماڻهوءَ جا مارڳ، ڪنهن ڪنهن ۾ ڪيئن تو لڇين.

تو جا سمجهي ست، سا آهي ڪاتيءَ ڪوٺ،
ڳائي ڳائي ڳوٺ، ڪهندو ويو ڪينرو.

تو جا سمجهي ست، سا آهي وائيءَ وڏيءَ،
گهرا وجهي گهاو سان، ڌاري ڌاڍي ڏيءَ،
هيئا هانو نه ڪڍ، ان مان پنهنجو اسرو.

تو جا سمجهي ست، سا آڳ اٿي انمول،
جنهن جي سوچ سماج کي، ڪري رک رتول،
ٻارڻ ٻاري ٻول، جرڪائي تو جندڙيون.

تو جاسمجهي ست، سا پڙڪي ته پونچال،
داهي هڻي ڏير ۾ سارو خام خيال،
پت مٿان پامال، ڪري ڪنگرا ڪوڙ جا.

تو جا سمجھي ست ، سا اڄ تائين اتهاس،
جنهن ۾ ڪر موڙي اٿيو، ڪوي ڪاليداس،
آيو جنهن جي اوت مان، ودياڀتي واس،
ڀٽائيءَ جي ڀٽ تي، جنهن جو نينهن - نواس،
جنهن ۾ منهنجو ماس، ڪوري آيو ڪينرو.

تو جا سمجي ست ، سا سڀن جو سنسار
آئي بوءِ بسنت جي ، هنئين وجهي هار
جوڙي سو جنسار جنهن ۾ موت مري وڃي.

آءُ ڀٽائي آءُ، تنهنجي ڪه منهنجو اڪيون،
ڏس مون تنهنجو ڪينرو پوريو ناهه ڀاءُ،
ساڳيو جوڳ جڙاءُ ، ساڳيا سڌڙا ساز جا.

آهيان آءُ اسات، تنهنجي مد جي او ميان،
تون، سا ڪوءِ ڪلال جي، جنهن مان منهنجي وات،
توکان ٻاهر ٻاٽ، تو تائين آ سوجهرو.

آندي مون سا اوت، جيڪا تنهنجي جام ۾،
ماري ناهي موت، جنهن جي چر جنهن جي چيبي.

اڳ ۾ هيس شاهه، شل مونڪي سمجھي سگھين،
سنڌڙي تنهنجو ساھ، جرڪيو منهنجي جيءَ ۾.

چئ تون مونڪان پوءِ، ڪنهنجو ٿيندين ڪينرا،
واڪا ڪندي ووءِ، صديون تو لئ سنڌڙي.

چنگ ڪئي چوڪڻ، رڱي ڪير رتول جي،
سنڌڙيءَ، او سورڻ! ٻيجل سڀ ٻجھي ويا.

سگھ ڏي اهڙي سچ، منهنجي جڪڙيل جيءَ کي،
گچي ٿئي گچ، ته به چوان جو چوڻو هجي.

چڪيءَ ساڻ چني، ڪڙيون تنهنجي ڪوٽ جون،
چڙهي پوري چوٽ تي، ڏنم ٻيج ٻني،
مونڪي ذات ڏني، اهڙي سگھ سوڀر ۾.

مون وٽ ٻيو ڪجهه ڪين، آهي اڄ ان کان سواءِ،
هان، هيءَ منهنجي بين، جرڪي ٿي جنهن مان چپي.

روئي پئي رتُ سڌڪا پري سنڌڙي،
وه ٿي لڳو وات مڙ پينر مونڪي پتُ،
هي پورو پرڻت، آخر ڪيئن پتون ٿي.

ڪنڌيءَ مٿان ڪنڌ، نائي رنو ناکو،
سائين! تو سڳنڌ، ڪشتيون سڀ ڪاڏي ويون.

ڪنهنجي ڪشتيءَ ڪاڻ، واجهائين ٿو، ويسرا!
ڪوبه نه ايندو هاڻ، مانجهي سڀ مري ويا.

ڪڏهن ڪرندي ڪاڪ، ڪڏهن ملندو مينڌرو؟
پڇان وڏي واڪ، سڌ به ڏئي ڪو سنڌ مڙ.

آيل هاريان آنءُ، هنجون ڪنهن جي هنج مڙ،
دڪي سارو ديس آ، هر ڪنهن هيٺو هانءُ مڙ.

جنهن کي ڏيڏ نه ڏانءُ، سا ڪيئن ڪاڻي ڏينهنڙا،
ماڻهوءَ منجهه مرون، اڳي کان اڳو ٿيو،
چاڻيءَ چاڻيءَ چپ آ، ٿيو پيار پتون،
چارڻ اڃان تون، چورين پيو چنگ ڪي.

ماڻهوءَ ماڻهوءَ ميڙ چڻي پيو ڇت مان،
پڻڪي پيو پت مان، واڇوڙي جو وين
ڪُتيا ۾ تون ڪير جرڪائين ٿو جوت ڪي.

ڪوڙي ڪچ تي سنڌڙي، هنيون نه هرڪاءِ،
مڻي - موهي ماڻڪي! هاڻي به پڇتاءِ،
ليلان ٿي ليلاءِ، ته سگهو پائين پيار ڪي.

ووڙيندي وڻ، ووءِ هاڻي پير پنهنوءَ جا،
وهائيءَ ويا، ويسري! پتو ڪونه پيو،
شال لپئي لوءِ آريءَ ڪي اوڏي ٿين.

اوري اڇ ته اگهان، ڳوڙها تنهنجي ڳل جا،
ڪيڏا ويل وهي ويا تنهنجي ٻچڙن سان،
ڌرتي، ماءُ! متان پتي پاراتو ڏئين!

ڏانڊي ڪپيءَ ڌار مان، يا تو ڪپي ٻانهن،
ڌرتي ڌرتي دانهن، جنهن جي پيڙا مان پڳي.

هائ پواني پونءِ مه روڪي ڪو رتُ چائُ،
ماڻهوءَ ماڻهوءَ سان، ڪيڏا ڪيس ڪري چڪو!

موتِي ملندو شال، منهنجا سرتا سنگيو!
ميرو ڪندو ماڳ تي، اوريندو احوال،
جيءَ سوين جنجال، سڪ اهائي ساهه مه.

وڃو نه ويراڳيو، هت به ٿيندو سوجهرو،
منهنجو جيءَ جڏو الام تنهن سان ساڻ ڏيو،
اجهو ڏينهن ٿيو، ڪيسين رهندي راتڙي.

ڪاڏي هليو ڪاپڙي، ههڙي ڪاڪ چڏي،
وهائيءَ جو ٿا وڃو، ڪهڙي لوءِ لڏي،
آڏيءَ رات اڏي، اوڏا منهنجي پڪڙا!

ڪڏهن ايندين ڪانگ، ڪٿي ڪانگون قرب جون،
سٿبا ڪڏهن سانگ، ماروئڙن جي ميڙ جا.

آءُ ڪنيا تا آءُ ڏي ڪا سُڌ سائيه جي،
ڪوئي واءُ سُٺاءُ سانگين جي سرچاؤ جو.

آڏيءَ رات اروڙ ٿڌو ساهه ڀري چيو،
مورڪ هاڻي موڙ پٺتي واڳ وجود جي.

شال وسين او سنڌڙي، تنهنجا ڪيت وسن،
واهوندي جي واءُ مه مارو شال ملن،
جن جي ڪوٽ ڪڙن، جهوريو منهنجي جيءَ کي.

شال وسن هي ڪيت، جت ڪلڻيون ڪيڪارين،
پانڊيٽڙن کي پياس مه پاڻي پيئارين،
جيءَ کي جيئارين، جت اربليون اوت سان.

وڃ ورتيون، من مهڻيون، ڪنوڻيون جن جا ڪيت،
مون ٿي پانيون بيت، آهن پوريون آيتون.

جهوڙا، جهائين، جهومڪيون، ڪلڻا ماڻهو، ڪيت،
ساري بر مه بيت، چارڻ چونديندو رهيو.

تون ٿو چوندين ڪڪ، مان اڌران آڪاس ۾،
تون ڇا ڄاڻين آهي ڄا، لونءَ لونءَ منهنجي لڪ،
پويائڙيءَ جا پڪ، آڪيري - اوتائتا!

مسجد مندر رک، رڪوالا ان رک ڄا،
ڪيئي ملان مولوي، پنڊت مارن جڪ،
اوري آءُ الڪ، ڏيئو ٿي توکي ڏسان.

تنهنجي پير ڇهان، ڌرتي منهنجي ماڻڙيءَ،
پاڪر پايان پاو مان، ماڻهوءَ ماڻهوءَ سان،
آءُ نه پيو ڄاڻان، مذهب منهنجو ماڻهيو.

مذهب منهنجو ماڻهيو، دين ڌرم سڀ ڌوڙ،
پرڪي ڳالهه پروڙ، او ڪاڻيارا ڪوڙ جا.

پرينءَ کي پهچاءُ او ڪانگا منهنجون ماڻڪيون،
جنهن جي سونهن سواءِ ڏسان ته ڏوهي ٿيان.

مالها ! نه مرجهائ، آيو ڪي آيو پرين،
هنيو منهنجو هاءِ، ڪنهن کي پائي ڪيٽڪي.

سپنن ساڻ سڄاءِ جهروڪا تون جيءَ جا،
سونيون ڪڙيون ڪوٽ جون، پيرن منجهه نه پاءِ،
گهوري! نه گهٻراءِ ويجهه آهن واهرو.

ڪانئر ڳولي ڪالهه، سپاڻو سرويچ جو،
ماضيءَ ۾ مرڻينگ ٿي، ڏوندينڊو آ ڍال،
وڏو وڏو، جيئين شال، مٿي ڏس نه ماڳ ڪي.

پُوجهه وڌايا پوجهه، سرتيون منهنجي سامهه جا،
ڪڏهن راتيون روجهه، ڪڏهن هاڻي هانو تي.

تن ساري جي آهي جي، ڌرتي ڌياڻي،
پوءِ به پنهنجي جنڌڙي ڪنهن ڪنهن چو ماڻي؟
ڪنهن ڪنهن جو سنسار ۾ سُڪ چو آ ساڻي؟
آخر ڇا ڇاڻي جوڙيءَ جوڙ جهان جي!

وڏو نانءُ الله جو، پر جي ڪجي ڪت،
ان کان وڏي وڏو، پاڇهه ههه پاڇهه.

ديوي جهڙي دال ، سرتيون ڪائي ساهه جي!
جوڙيا خام خيال، ماڻهوءَ مورڪ ڪيترا.

بچڙي بک بلا، ديوانا دانا ڪيا
اچ داتا جي دان جي، ڪنهن کي ڪاڻ نه ڪا
گوليءَ سان گهربا ، ڪٿا پنهنجي ڪيچ جا.

اوپر سارو آڳ، جَرَ وچڙي نڪتيون چيون،
ڌرتي! تنهنجي دانهن سان، جرڪي منهنجي جاڳ،
اچ رتُ - ورنه راڳ، ارپيان ٿو توکي امڙ.

هيءَ رتُ - ورنه رات، سڌڪا ڪيئي سانت مه
ساري رين صليب تي، بيٺي نه برسات،
ڏس ڏس مونکي ڏات ڪوڪا هنيا ڪارڻي!

اڃان سچ سماج، سمجهي ڏاڍي دير سان،
اڃان توتي تاج ڪانڙ رکي ڪنڊ جو.

ڪاڏيءَ هيٺان هٿ ۾ پروون ڪٽيون پونءِ تي،
گهوڙا ويا گهائجي، رڻ ۾ روڪي رت،
هيٺان سارا سٿ، مٿان ڪڙ ڪڙ ڪانو جي.

سڙيون سريءَ ڪاڻ، لٽيون لامارا ڏئي،
ڪونڌر هيءَ ڪٿار آچون هٿين تو هان؟
رڻ ۾ رتوچاڻ، چا ڪان تئين چيگرا.

سج لٿو تي، لاش جا ، نوڙيل هيا نيٺ،
ڪيئن ورائي وين، ڪهڙو منهن مٿي ڪري.

برسيا مٿي بم، دونهين سان دانهون اٿيون،
ڌاري ويا ڏيهه ڪي چيري ويا چم،
اڙي او آدم، هيا هي چا تو ڪرين!

ناگاساڪي ناهه، آهي تنهنجي آسي،
سانپي جا تو ساهه ۾ پنيٽ تي سا باهه،
سيانو تي ساجاهه، اڃا ويل وئي نه آهه!

جهر مر سارو جهان، ڪينءَ پڙسائي ڪوڪلي،
ڪڏهن ڪاٿيارو نه هو اڄ جهڙو انسان،
نه ڄاڻان نادان، ڪڏهن سمهندو سڪ سان.

در در گهري دان، پالھو آندو پاند مون،
ڪجهه به نه چاهيو مون ڏسي سڀڪجهه جو شمشان،
هاڻي هان حيران، ڪهڙي منهن توکان مڱان.

آندي مون اڌ رات، ڪنڻو ٺاهي ڪيتڪي،
هاري پنهنجو هيٺڙو، مڃي پنهنجي مات،
نوڙي منهنجي ذات، متان پير پري ڪرين!

مرهيون پوٽيون من، ٺاڪر ڪاڏيون ٺوڪريون،
ڪينياتا ڪيڏوڻا، پسي ٿيا پر سن،
دور ٿيا درس، ڪاڪ ڀلڻا ڪاڙي.

ان جي گود سواءِ، آتت ناهه اتامرا،
لوليون ڏئي تولا، آيل آڌ جڳاد جي.

چانئي آهي چانو، ڪائي ڪو، ڪلال جي،
گهاتي ماتي مت م، پيسان تڌا تانو،
ڪوري - ڪاڻا هانو، آءُ ته تائينڪو تئين.

او ڪنهن جي سرهاڻ، ڪامه آندي ڪانديو،
ترسو ترسو هاڻ، آءُ نه هلندي هوت ريءَ.

اوهيري ڪئي اوڪ، تنهنجو جيءُ جهري پيو،
لڪ نه پئي لوڪ، تاڙا! تنهنجي تانگه جي.

اڀري اُري آءُ، بڻجي واگه وجود تي،
ساري سرت سماءُ، جهونجهڙي وچ جيءُ مان.

پتر م پيهي، گهڙيم تنهنجيءُ گهور ڪي،
پرڻ پرڙيهي، ويجهو آن، وجود کان.

مان ريڪون تون رنگ، مايا ساريون مورتون،
تنهنجو منهنجو سنگ، آهي آءُ جڳاد کان.

مان ڊونديءَ جي ڍار سڙهه سان چنڊ چري پيو،
تڪ سان وهندي تار ڪٽ آهي منهنجو ڪنڌي.

پورنما پرڏيهم، نؤڪا ٿڌي نير تي،
ساريو مون ساڻيهم، پنيءَ ۾ پڻ جهڻ ڪري.

آڌيءَ رات اُڀر، ڏني چنڊ چڪور ڏي،
پرجهي پرجهي پير، ڪيسين ڪنڊين ڪارڻي.

مارگ دور مهل، وهامي ٿي واٽڙا!
ڪيئ چون ڪهل، پانڌي پنهنجو پاڻ تي؟

سانجهيءَ وڳو سنڪ، پنڌ نه پنو ياتري،
پيرو ڊاهي پنڪ، اڌري ويندو اوچتو.

تون ڪانڌي تون ڪنڌ، تون ئي سانگ صليب جو،
تون ئي منهنجو پنڌ، تون ئي ٿو مونڏي اچين.

ڪنهن هيءَ اٿي اک مان، هيٺين منجهه هنئي،
جنهنجي پويان موهجي، وائيءَ وڪ ڪنئين،
نڪي واٽ سنئين، نه ڪي ساٿي سچ جا.

تون ئي منهنجي لوچ آن، تون ئي منهنجي سوچ،
پانهيءَ لاءِ پروچ، ڪارون ڪرين ڪيچ مان.

ڪي ڪي اڪيون اوڀريون، توڙي ڄاڻ سڃاڻ،
ڪي ڪي اڪيون آڙيون، جن ۾ نينهن نياڻ،
چڪجي پنهنجو پاڻ، جڙجي وڃن جيءَ ۾.

ڪامه وانگر ڪير؟ آيو آهي اوچتو،
پت تي جنهن جو پير جهڙي باڪ بسنت جي.

پرينءَ جي پهراڻ ۾ ڪٿوريءَ خوشبو،
جڏهن اچي جوءَ واسي وڃي واس سان.

ڪنهن جي ريجھ رهاڻ، ڪنهن جي ڳالهه ڳرائڻي،
گيت پري آهي گودڙي، چڻ ته ڪويتا ڪاڻ،
سوچي ڳول سڃاڻ، وانجهي ناهيان وٽ کان.

اڃان اوري آءُ سُري منهنجي ساهه ۾
رچي منهنجي راڳ ۾ سرتي تنهنجو ساهه ۾
مٿي پڇاڙيءَ گيتن ۾ گڏجي رهون.

دوه

پير ڪٿين ۾ چنگ چين تي، مڌ ۾ آلو ويس،
چاهين ڇا ٿو، چارڻ؟ توکي چريو چوي ٿو ديس.

هائ اجاريون، اسرونديون، وڪ وڪ تي وهلون
منهنجون اڪڙيون هيٺيون هرڻيون، ڏسن اپ ۾ ڏور.

اڏرو منهنجا گيت - پڪيٽڙو، وڃو وهائو واءِ
دور ڏڏڙ کان هن ڌرتيءَ جي، ڇهو ڪٿيءَ جي ڇاڻ.

او مڌماتا ورڏاتا! تو لکيو هيو هي ليڪ،
منهنجي سڀن جي امرت کي آهي وه جو ڏيڪ.

هن ڇاڻيءَ جي ڇهه ڇهه ۾ آ ڪو اٽڪت امرت،
گهايو مونکي گهايو، پيو پيو منهنجو رت.

گيانِي! تنهنجي گيان - چڪيءَ مان لهندي منهنجي اُچ؟
منهنجو من آ مانسرون تانگها تنهنجا پُچ.

گهڙي گهڙي گلدان، انهيءَ ۾ رنگبرنگي پاپ،
يونر يونر تي اڏريا جن مان، اڄ منهنجا آلاپ.

آهي پراڻو پاپي هي من، چندرما جو چور
هيءَ ٿئي جيون جي جڳ مڳ، جڳ کي نند آ گهور.

هيءَ چانڊوڪي، هي پيتل من، هي سيتل آڪاس،
امرت - رس تي ويو آهي چڻ تنهنجو منهنجو ماس.

تنهنجو سندر روپ، انهيءَ تي چوڏهينءَ چند چتاءُ،
منهنجي من ۾ ڪيپ، نديءَ جو هيچ - هندورو، واءُ.

آهي ڳچيءَ ۾ منهنجي، گوري، تنهنجي گوري پانهن،
نند پئي آ چانڊوڪيءَ ۾، منهنجي من جي دانهن.

جيئنداسين ته ائين ئي رهندو سندرتا جو سنگ،
پنهنجي منهن تان مور نه لهندو، مڏ جو ريتو رنگ.

جيئنداسين ته ائين ئي رهندو هي من مست مگن،
مد جي جوت سدائين جلندي، ڀرندو پيو جيون.

ساڳي پورنامسي آهي، ساڳيو آهي آڪاس،
هاڻي چونه ٿئي تو پيدا ڪوئي ڪاليداس!

دڪياريءَ کي دان نه ڏيندين؟ سٺندو رهندين سن،
ڪيسين مونڪان چپندو رهندين، منهنجي ڇت جي چئن.

پاڻيءَ ۾ پارِيهر وهنجي، ڪنڌڙي پنهنجي ڪينءَ،
ان کي ڏسندي منهنجي من جي مونجه لهي وئي ڪين.

وڻ وڻ کي مون پاڪر پاڻيءَ چيو ته ” منهنجا پاءُ!
پهتو منهنجي من ۾ تنهنجي پن پن جو پڙلاءُ.

برڪا رُت جي باڪ - ڦٽيءَ ۾ هيءَ اڪريءَ جي اوت،
ڪير ستي ٿي ان ۾ من جي گهري گهري چوت؟

اي ڏورانهان ڏسڪي توڙي ڪيسين پنهنجا نيٽ ڪٿان!
ويجهو مون کي ڪونه وڻي ۽ مان ويجهي کي ڪونه وڻان.

ٿرم ڪهڙا ٿاڪ،
ٿڪن جا
ٿرم ڪهڙا ٿاڪ!

واري ساري واٽ،
نه ڪائي چانو نه ڪائي چاٽ،
مٿان آ ٿاڪ،
ٿڪن جا
ٿام ڪهڙا ٿاڪ!

پنيءَ نه تن لئه پونءِ،
تتيءَ تي پير پچي ٿيا پون،
چڪن ٿا چاڪ،
ٿڪن جا
ٿام ڪهڙا ٿاڪ!

ٿتي نه ته جي اڄ،
ورائي ڪير سموري سڄ،
وچن ٿا واڪ،
ٿڪن جا
ٿام ڪهڙا ٿاڪ!

مليو نه تن ڪي ماڳ،
انهن جو ڀلي ڀلي پيو پاڳ،
ڪلي تي خاڪو:
ٽڪن جا
تام ڪهڙا ٿاڪ!

هيا هيا هيا هيا او.....
دور وڃي ٿي نيا
هيا هيا هيا!

ڪهڙي گهات لڳي هيءَ ٺوڪا ڪٿي ڪٿي جيون،
چڪي پيو اڄ من کي سڀني جهرو سندر - بن:

هيا هيا هيا او.....
دور وڃي ٿي نيا او.....

چاندوڪيءَ ۾ چڙهندي پدما، تڪ سان وهندي تار
لڙهندي لڙهندي پنهنجي ٺوڪا پهچي ويندي پار

هيا هيا هيا او.....
دور وڃي ٿي نيا او.....

بن مانجهيءَ منجهدار مٿان هيءَ ٺوڪا ويندي دور
ڪنهن ڏورانهين ڏيهه اسان کي چڪي پرينءَ جو پور

هيا هيا هيا او.....
دور وڃي ٿي نيا او.....

ساڳي بن ۾ مرگه به موهي، ساڳي ۾ سؤ واگه،
سڪ جي سيج به ساڳيو جيون، ساڳيو ڏک جي ڏاگه،

هيا هيا هيا، او .....
دور وڃي ٿي نيا او .....

پنهنجو جيون آهي پيارا، جل - ڌارا تي جوت،
مٿي مٿي ننڊ اسان لئ بڻجي ايندو موت،

هيا هيا هيا، او .....
دور وڃي ٿي نيا او .....

بنگالي گيت

چنڊ جڏهن جهڙي ۾ وهنجي، ڪنول ڪنول شرمائي،
سانت، ڪنواري ڪنيا، منهنجي هردي کي هرڪائي،
منهنجي من مان ڪوئي مراري بن بن بين وچائي:
نيل - گگن جون ڪيئي گوپيون،
جن سان راس رچائي.
منڊ جڏهن منهنجو من موهي، جڳ - سندرتا گهائي،
دور نڪت مان نڪري ڪوئي نير مٿان لهرائي.
مان پڪڙيان، هو پرڙا کولي، اڏري پاڻُ بچائي:
ڪوئي پيد نه پائي هن جو،
ڪوئي پيد نه پائي!

جر جي چر ڪنهن ڇاتي ڪانه
لڙڪ اگهياسين لڪي لڪي

ڇانئڻ تي چاندوڪي آهي
هاڻ پر من جي چن ۾ چاهي

ڪنهن به ته پاتي جهاتي ڪانه
ڪل آئي ته به ڦڪي ڦڪي

ساڳيو انبر ۾ ساڳي ڌرتي
ساڳي آهي سڳند انهيءَ جي

آهي جا مڌ - ماتي ڪانه
جنهن کي ساريان سڪي سڪي

پريت به مايا ۾ روپ به مايا
سار انهيءَ جي لهندي چايا

جنهن آهي حياتي ڪانه
جنهن جي جوتي جهڪي جهڪي

من نگرِيءَ جي ڳلي ڳليءَ
تنهنجي گهر سان وڃي ملي.
رمتي جوڳيءَ بين ڪٽيءَ
در در پٽڪي سٺن هنئيءَ
مليو نه هن کي دان دلي.
تو در موٽي وري وري
اڄ هن جيون - جهول پري:
ڳوڙها ڳاڙهي ڪلي ڪلي!
من - نگرِيءَ جي ڳلي ڳليءَ
تنهنجي گهر سان وڃي ملي.

سڻ هيءَ پيٽ پراڻي ووءَ،

آرتي اوت اکين ۾ جنهن کي، جيءَ ۾ ڪيئي جل،
ڪانهن ڪماڻا، پينگ ٿيا سڀ پنهنجا پاڻا ووءَ،
وستي ساري ويڻ، اسان جنهنج ۾ ويڳاڻا ووءَ،
چاتي پنهنجي چاڻي ووءَ.

جنهن ۾ ڏکڙا رهجي ويندا، چنڊا رهندا پل،
هو رانجهوءَ سان رمتيون راتيون، هو ساجن جو سنگ،
هير سسئي وئي جنهنجي ڪارڻ سک جي سيچ پلنگ:
آڏيءَ رات اڏائي، ووءَ

پهتي پهتي پار پرينءَ ڏي، ريتي رنگ - محل،
ور سا چاڻي، جنهن جو ڏکڙو سمجهي پيءُ نه ماءُ،
جنهن جي من جي مام نه چاڻي، پر ۾ بيهي پاءُ،
صورت حيرت هاڻي ووءَ.

منهن تي ناهه مساڳ، ته تنهن کي اک ۾ ريك ڪجل،
روز پڪاري توکي پنهنجي من موهن جو پيار،
جيون! توتي ڪهڙي سڀني ڪيو آ ڪاري وار،
ڏيندا وڍ وراڻي ووءَ.

گهاو گهاو ۾ گونج انهيءَ جي، جنهن جي چوٽ اجھل.
سڻ هيءَ پيڙ پراڻي ووءَ،

ارتي اوت اکين ۾ جنهن کي، جيءَ ۾ ڪيئي جل.

(فريد جي ملتاني ڪافيءَ جو آزاد ترجمو)

فرد

پويون پهر ، جدائيءَ جاڳ ،
اپ ۾ چندرما جي آڳ

آس - اسونهان رڻ ۾ رات ،
گهايل گهوڙا ، بيوس واڳ

جهاڳي آئي جيون - ناو
ڪيئي ڪارونپار اجهاڳ

پهتا نيٺ ڪلان ڪوءِ ،
پتڪي پتڪي منهنجا پاڳ

تنهنجي ماندي باندي آءُ
امرت اوت مئيءَ جا ماڳ

ولھ ۾ وينا چيڙ اياز
پنيٽ بٻا تنهنجا راڳ

موتئي جون مالهائون، منڌ
من - مندر جي چائٺ شام.

سانوڻ جي مڌ - ماتي رات،
اُپ ۾ ڪيئي جلندا جام

چنگ چڙا چاندوڪي چيٽ
سهڻيءَ سير ۾ مرڻ مي مام

مُن رادا جي روپ نه آه،
تون ته اهو ئي آهين شيام

اُري آءُ وره جا واگه،
من جي بن تي چائين شام

ٻاهر رنگا رنگ شفق،
پچري ۾ پنچيءَ جي شام

چوڌاري سج - ورنِي ريت،
پنهنجا واريءَ تي وسرام

ساڳيو سامي ڪاپڙيو،
جنهن جا گيڙو گيت سڻام

جنهن جون وايون مينهن ڦڙيون،
جنهن جا سر ساوڻ جي شام

شو جو سيس، نه - ٽهندڙ نانگ
توڻ آيا ڪيئي ڪلام

جنم جنم جي جيت اياز،
شاهه سچل، سامي ڪجهه نام.

ڪهڙي ڪاريهر جو ڏنگ،
چورائي آيو آ چنگ

پي پي آيو سج سروپ،
ڪوئي اڏوتي اڙنگ

من جو ڪارونپار ڪنديون،
سرتي تنهنجو منهنجو سنگ

اڄ جو ڪائي بوند پئي،
جيون ٿي ويو سر سارنگ

هائ ڪٿي هوءَ سير مٿي،
جنهن جي لاءِ رڙي تو ڪنگ

ان جي لوئي لاک - رتي،
مرندي مند، شفق جو رنگ

سانجهيءَ مانجهيءَ بيت،
پر تي آگ مٿان آونگ.

سري نه پنهنجي سير سوا
سامونڊيءَ جو ڪنهن سان سنگ

هاڻي ڇاڻي ڪير اياز
ڪهڙيءَ ڪوڪ ڪڪوريو چنگ.

نانگا مينهوڳيءَ ۾ مڇ
ڪاري نانگڻ جهڙي رات!

مسجد مندر سڀڪجه رک
جرڪي ٿي هيءَ ڪنهن جي ذات

واهيري جي وير هڳاءَ
آڪيري ڪي اوڏي لات

برڪا رُت جي ڌنڌلي باڪ
نيڻ نڌوريءَ جا برسات

قيدي چيتي جهڙو ڏينهن
زخمي هرڻيءَ جهڙي رات

سنڌي شاعر باسي بيڪ
اردوءَ جي اڌ - جوئي ڏات

مذهب جي مرڻينگ ڪيا
ساڳيا ڪوڙ ڪهاڙا ڪات

سنڌي تنهنجو ساه اياز
مري نه ٿيو آهي مات

سچ پنچي يا پنچيءَ جو
وهندڙ پاڻيءَ تي پاڇو

آيو آهين ڏينهن لٽيءَ
مد پي ٿرندو ٿاڀرندو.

ڪاري ڪڇيءَ جهڙي رات
پريت اسان جي آ پجرو.

وڻ وڻ تي ڪوماڻا ڪانو
بن بن م پڙلاءَ نه ڪو.

ههڙي سانت سرءُ جو واءُ
ڇو نه پري آ پيالي تو؟

تن جي ٽونس سوا پي ميم
ڪوئي ماڻهو ماڻهوءَ جو!

ڪير ٿئيءَ جا تاو سهي
ڇن م آهي چانورڙو.

او مڌ ماما ميت ڪوي!
آئين امرت اوتيندو.

پل پل وه جي آهي وٺي،
مڪ مڪ م آ زهر ڀريو

پهتو تو وٽ ڇو نه الاءُ،
جوالا جيون جو ڦاٽو.

چنڊُ ته ملندو ڪونه چڪور
آءُ جهٽي ڪوئي ٿانڊو.

پنهنجي سياست باد - فرنگ،
ڪوڙهيءَ پوڙهيءَ رنڊيءَ جو.

مذهب پنهنجو پاڻ مڪي،
چوراھي تي آ چڪلو.

ڪهڙي ڪاڪ اڙي ڪاڻ،
هي آ مومل جو ڪونو.

اڄ ڪائي گجگوڙ نه آهي،
سارو بن آ سانتيڪو.

شينهن مري ويا باقي ڇام،
هي پنهنجا پنجوڙ ڪڻو.

شايد ويهي ڇڻ ماري،
اڳتي ڪوئي آهيڙيو!

رهي نه ڪائي چال ڇپي،
ساري بن ڪي باه ڏيو.

سنڌڙي تنهنجي سيند ڏسي،
رات ڀٽائي گهوٽ رنو.

منهنجي من جي مٽيءَ م،
ڏاڙهونءَ جهڙو ڏنڀ ڦٽو.

هينئون گهايل هرڻيءَ جيئن،
سامهون سارو وارياسو.

وڌوا جو مڙھ آهي ادب،
اڄڪله سنڌي ٻوليءَ جو

ويندو نيٺ وسامي هاءِ،
تمڪي تمڪي ڪو ڏيئو.

ڪيسين جلندي رهندي جوت،
ويري جنهن جو واڇوڙو.

ڪرندا آخر ڪوت ڪڏهن،
ماروئڙو او ماروئڙو!

ٻولي گولي ناهي اياز،
ان جو وس فقط واڪو.

او مد ماتا هوريان هل،
منزل آهي هر هڪ پل.

منهنجي منهن تي تنهنجا هٿ،
ٿڙندو آهي جيئن ڪنول.

تياڳ ويا، ويراڳ ويا،
هٿ هٿ چوري تنهنجو چل!

جنهن جيون ۾ مومل ناهين،
تنهنجو ڪهڙو ڪاڪ محل.

سانجهيءَ ٿاڻي پيءُ سَرو،
تنهنجو ويري ٿئي وياڪل.

ڪنهن جي ناهه هيءَ سراءِ،
رات گذاريءَ هاڻي هل.

ان تي مد جو مينهن وساءِ،
ٿڙندو ٿانگڙ جنن پل پل.

اڏري ڪائي لات ڪيان،
ڪيسين روڪيندو ان - جل.

تاڙي مار نه، جي آيو،
تنهنجي ماڙيءَ تي طوطل.

تنهن جيون ڪي آڳ لڳاءِ،
جنهن ۾ ناه ڪرم جو قل.

ڪيچ هجي ڪيڏو به پري،
آريءَ پٺتان آءُ اٿل.

ٿر ۾ ٿانئينڪو نه ٿيو،
ڪوئي ڪوئي ڪاريل.

آخر ڪارونپار ڪري،
برسي تو بٺ تي بادل.

هي واريءَ تي وڏو ڦڙو،
هي سانوڻ جو سُرمندل.

اي ڪويل! هي نند ڦڙو،
تو جهڙو ڪو ڪوڪ ڪنل.

پهڳڻ ڀولي تنهنجي لاءِ
منهنجي ڪوتا آهي ڪجل.

سنڌيءَ ڪي سيباءِ اياز
پنهنجو گيڙو ويس غزل.

آڏيءَ رات پليءَ جي پاڻ،
تي اڄ چوڏهينءَ جي چانڊاڻ.

اوهيري جي اوڪ ته ڏس،
سيالو ٿيءَ صراحي آڻ.

ڏي جنت مان جام پري،
پيءَ دنيا جي ڪنهن کي ڪاڻ!

منهنجي چانڊ تي خيام،
روميءَ سان ڪئي روح رهاڻ.

اڳتي سڀ ڪافر جو ڪوڙ،
جيڪي آهي هتي آ هاڻ.

رات ملي وينجهر جي ڏيءَ،
جنهن جون اکريون هيري ڪاڻ:

جنهن جو مندر روپ سرين،
ٺاهيو آهي ڪنهن پوڄا ڪاڻ:

ڪارو ساگر جنهن جو روح،
جنهن جو جسم چٽي چانڊاڻ.

اونهي جي بي انت صدام
توڪي ڪوئي، ترهو تان.

ٿڙندي ٿانگڙ آهي پياره
جنهن سان ساسيءَ ۾ سرهان.

پيو سڀ پاچي جو پيچوه
جاني آهي جواني مان.

باغي شاعر شيخ اياز
آيو ڪيئن ڀٽائيءَ پاڻ!

ڪوئي انٽيءَ جو امڪان،
سڌ پڙاڏو ٻئي حيران.

ترقي ٿي تهذيب اڃان،
ڪيڏو وحشي آ انسان.

ساڳيا پاپيءَ جا پنجوڙ،
هيڻو اڳ جهڙو حيران.

ساڳيءَ سوريءَ تي منصور،
ساڳيو سرمد تي بهتان.

ساڳي گانڌيءَ لئه گولي،
ساڳيو لال لهوءَ سان گيان.

ساڳي چارڻ جي چڪيا،
ساڳيو شاعر جو شمشان.

اڄ به ذات مصور جي،
رت ۾ ٻوڙي کائي نان.

جاري ساري جنگ جدل،
عاري ساڳيو امن امان.

اڄ به ويڙهه نه ٿي سوچي،
ڪنهن جو ويڙهو ٿيو ويران.

ڪنهن ماما هي ممتا مٽي،
ڪنهن نينگر جو نڪتو پيران.

ناگاساڪي ڪافي ٺاهه،
سيڪجه ناس ڪندو نادان.

ميخاني ۾ پيو نه پتو،
ٻاهر رات هيو طوفان.

هاريو مٺ جو جام اياز،
ساڳيو نه رهيو هي انسان.

اچڻو آهين جي تون، آءُ
ڪيسين سنڊيان مان سوڌاءُ.

ڪنهن ٿي ڄاتو اي انسان،
توڪي ڪهندو تنهنجو پاءُ.

جيون پوءِ به ڪري ٿو چونڊ،
توڙي ڏي ٿو موت چٽاءُ.

اندر سيخون ڪوٽ ڪڙا،
ٻاهر ڪونجون، هير - هڳاءُ.

اونهاري جي اوڃل باڪ،
آءُ اڳڻ ۾ منهنجي آءُ.

او زندان جي ڪاري ولهه!
تو ۾ آهيان آءُ الاءُ.

وڃ وڃ موٽي وڃ وڃ ويڃ،
گهايل ڄاڻي منهنجو گهاٽ.

مون کي ڪوئي ڪونه پلي،
پيار نه ڄاڻي ٿو پچٽاءُ.

او منهنجا محبوب وطن،
توسان ساڳيو لونءَ لڳاءُ،

هي منهنجو مظلوم قلم،
سوچيو ناه جنهن سرچاءُ،

رٿ ۾ لت پت پنهنجو موت،
ڄاڻان ٿو پر منهنجي ماءُ،

منهنجي من ۾ آ منصور
سوري جنهن جو جيءَ جڙاءُ،

سوچي قاتل جو قاتل،
آيو قتل تي ڪهڪاءُ،

پر جي ڪوئي نانگ هجي،
تنهن کان ڪهڙو آهي بچاءُ،

سُر جي بدلي ڏيڻ ٿو سونُ،
پو پي تو وٽ ناه وڪاءُ،

او وڻجارا وائيءَ جا،
من جو موتي ڪهڙو پاءُ،

گهايل من جا گهايل گيت،
جن ۾ پيڙا جو پڙلاءُ.

جن ۾ ڌرتيءَ ڌرتيءَ دڪ،
جن ۾ ماڻهوءَ ماڻهوءَ گهاءُ.

پنپت بڻا نيٺ اياز
جڳ جڳ جلندا، منهنجا پاءُ.

واپون

پونءِ نه آئي پانءِ، الا مان اڏري ويندوسانءِ،
الا مان اڏري ويندو سانءِ.

مونسان جاڙ نه ڪر اي جيڏا، سچ ٿو آءُ چوانءِ
الا مان اڏري ويندو سانءِ
نيٺ ته پائيندي تون، هاڻي پلي نه مونڪي پانءِ
الا مان اڏري ويندو سانءِ.

رهندي جيون جي جهرڻي مه هن جندڙيءَ جي جهانءِ
الا مان اڏري ويندو سانءِ.

ڳائي منهنجا گيت پيو پوءِ، مونڪي ياد ڪجانءِ
الا مان اڏري ويندو سانءِ.
الا مان اڏري ويندو سانءِ.

توڻ مون ۾ پيد نه ڪوئي ، اڙي نديءَ جا نير
اڙي نديءَ جا نير

مان پڻ آهيان ، ڪائي جڳ جي سندرتا جي سير
اڙي نديءَ جا نير

منهنجي من ۾ چندرما جي آڏيءَ رات اڪير
اڙي نديءَ جا نير

منهنجي تن ۾ تات ائين جيئن گهلي ڏڪڻ جي هير
اڙي نديءَ جا نير

توڪي مونڪي راس نه آيا هن ڌرتيءَ جا ڌير
اڙي نديءَ جا نير
اڙي نديءَ جا نير

ڪاري رات ڪٿيءَ جو پاڇو ڪيئي نيٺ نيٺ،
ڪيئي نيٺ نيٺ،

جرم جهرمر، گهرو، ڪارو پائيءَ جو پهراڻ،
ڪيئي نيٺ نيٺ،

منهنجي من ڪي موهي ويو هي مند بنا مانداڻ،
ڪيئي نيٺ نيٺ،

ڪوئي ناه سجاڳ سڪي ٿي ڪوئي ناهي سڄاڻ،
ڪيئي نيٺ نيٺ،
ڪيئي نيٺ نيٺ،

پنٽي موڙ مهاڙ الو ميان،
پنٽي موڙ مهاڙ!

چو تون اورانگهي آيو آن، سانگيٽن جي سار
الو ميان، پنٽي موڙ مهاڙ!

ڪهڙيءَ سوچ ستيا هيئن لاهي، ڇت تان چندن - هار
الو ميان، پنٽي موڙ مهاڙ!

سرهي سيچ ڇڏي تون نڪتين، ويڙهي ڪي ويچار
الو ميان، پنٽي موڙ مهاڙ!

ڪهڙي اٿڻ ڪي ارپي تو، تن جي تات تنوار
الو ميان، پنٽي موڙ مهاڙ!

ڪهڙي مارڳ موهي آهي، تنهنجي نيڻ نهار
الو ميان، پنٽي موڙ مهاڙ!

اڳتي لڪ لڪ لڱ ڪانڊاري، وڪ وڪ ويريءَ وار
الو ميان، پنٽي موڙ مهاڙ!

چون ڇپر ۾ تون ٿو گهارين، ڪنهن ڍولئي جي ڍان
الو ميان، پٺتي موڙ مهاڙ!

سرچي جي سنسار نه ٿو تون جيءُ نه وجهه جنجار
الو ميان، پٺتي موڙ مهاڙ!
الو ميان، پٺتي موڙ مهاڙ!

ڪيچ وڃين ڪنهن ڪاڻ، پنهل تون موٽي آءُ
پنهل تون موٽي آءُ

مٽي رات نه رهندي، رانول! جيون مايا ماڻ.
پنهل تون موٽي آءُ

ٻيهر هي پنيور نه ملندئي، آءُ پليءَ جي پاڻ،
پنهل تون موٽي آءُ

هيءَ ڇاتي جا آتي آهي، تير انهيءَ تي تاڻ،
پنهل تون موٽي آءُ

هي جڳ هو جڳ مونسان جرڪي، مان تنهنجي چانداڻ،
پنهل تون موٽي آءُ
پنهل تون موٽي آءُ

روز وڪاڻي ۽ هاءِ نمائي ۽ وينگس وچ بازار
الو ميان ۽ وينگس وچ بازار!

ڪپڙا رنگبرنگي جنهن جا ۽ چپڙا چاشنيدار
الو ميان ۽ وينگس وچ بازار!

منهن منهن آ مومل مي ماڙي، اُرهه اُرهه اسرار
الو ميان ۽ وينگس وچ بازار!

هر ڪنهن ڪاڻي کي راڻي جو روپ ڏنو ڪلدار
الو ميان ۽ وينگس وچ بازار!

ڪنهن جي واچ ڪتوري ورچي، هانو ڏني هپڪار
الو ميان ۽ وينگس وچ بازار!

وهيءَ وهيءَ جي وڪري پرڪي، ورهه ڪيا واپار
الو ميان ۽ وينگس وچ بازار!

ممتا ماريءَ ماءُ ستي هئي، چائيءَ لاءِ چمار
الو ميان ۽ وينگس وچ بازار!

ڪنهن ڄاتو ٿي وقت ڪندو هيئن، لوليءَ تي للڪار
الو ميان، وينگس وچ بازار!

جوڙيو آءُ جنسار به ڇاڇا سڀ جي پالڻهار
الو ميان، وينگس وچ بازار!

ڇيت ڪري جي چڪجي، ڪانهي ڪابه ڪڙائي يار
الو ميان، وينگس وچ بازار!

چارڻ چوري چنگ انهيءَ تي، ٻول ڪيا ٻلهار
الو ميان، وينگس وچ بازار!
الو ميان، وينگس وچ بازار!

نانگو آهيان نانگو يار!
نانگو آهيان نانگو يار!

پهتو آهيان ڪاڪ ڪنڌيءَ تي ، چوري پنهنجو چانگو يار
نانگو آهيان نانگو يار!

نڪتو آهيان هن نگرِيءَ ۾ لاهي سر جو سانگو يار
نانگو آهيان نانگو يار!

من جو ميت مهانگو مون لاءِ سارو ديس سهانگو يار
نانگو آهيان نانگو يار!

هلندين يار پرينءَ ڏي مونسان؟ آهي پنڌ اڙانگو يار
نانگو آهيان نانگو يار!
نانگو آهيان نانگو يار!

هیر مئي ۽ او هیر مئي! - ڪير چویر تو هیر مئي...!

ڪير چویر تو هیر مئي...!

رانجهوءَ ونجهليءَ ڏانهن نهاريو

ڪير چویر تو هیر مئي...!

ونجهليءَ پنهنجو هانءُ نه هاريو

ڪير چویر تو هیر مئي...!

ڏات ڏکوئيءَ ڏونگر ڌاريو

ڪير چویر تو هیر مئي...!

ترتيءَ ۽ آڪاس پڪاريو

ڪير چویر تو هیر مئي...!

پيار نه مرنڊو ڪيئن به ماريو

ڪير چوي تو هیر مئي...!

ويري وه جا تانو پياريو

ڪير چویر تو هیر مئي...!

هیر مئي او هیر مئي! - ڪير چوي تو هیر مئي...!

بادل ٿي بادل ٿي ، منهنجا نيٺ نه ٿا بس ڪن!
گجي گجي گهنگهور گهٽائون ، آگم ۾ اڀرن،
منهنجا نيٺ نه ٿا بس ڪن!

سانوڻ من - پانوڻ ۾ سرتيون، ڪلندي ڪيچ وجهن،
منهنجا نيٺ نه ٿا بس ڪن!

رُت آئي رُت ويئي ، جهولي ۾ ٿا ڏينهن جهلن،
منهنجا نيٺ نه ٿا بس ڪن!

مون گهليءَ جيئن گولي ٿي، ڪجهه پن پن منجهه پون،
منهنجا نيٺ نه ٿا بس ڪن!

پيچ پني پنيور مٿان ، اچ بوندون ٿيون برسن،
منهنجا نيٺ نه ٿا بس ڪن!

ڪهڙي پار پنهنونءَ کي چايو ، آڏيءَ رات اٿن،
منهنجا نيٺ نه ٿا بس ڪن!

هاءَ ولهيءَ کي ڪيئن وساريو ، سچ ۾ سانگيئڻن،
منهنجا نيٺ نه ٿا بس ڪن!
منهنجا نيٺ نه ٿا بس ڪن!

ڪوئي آهي ، ڪوئي آهي! جيڪو سچ چوي؟
جيڪو سچ چوي؟

ڏينهن ڏئي جو هن ڏاڻو تان ، جيڪو گهونگهت لاهي،
جيڪو سچ چوي؟

سانگ سياست جا سمجهي، جو ٺاهه ٺڳيءَ جا ڊاهي،
جيڪو سچ چوي؟

اونداهيءَ سان جيڪو الجهي، چانڊوڪيءَ کي چاهي،
جيڪو سچ چوي؟

سنڌڙي مونکي سڏ ته ڏي تون چپ چو آهين ، چاهي؟
جيڪو سچ چوي؟

ڪوئي آهي ، ڪوئي آهي ، جيڪو سچ چوي؟
جيڪو سچ چوي؟

سانگيٽن جي سار نه ڇڏڻ
رات ته راهي گذري ويندي.

ڇاجي دوري دل ئي دل ۾ پڪڙي تن جي اوڏا اڏڻ
رات ته راهي گذري ويندي.

من ئي من ۾ ماروئڙن کي ۽ ڪنهن مارڳ تي آڻي گڏڻ
رات ته راهي گذري ويندي.

ايندي ايندي ۽ ايندي ساڃاهه ايندي تنهنجي سرلي سڏڻ
رات ته راهي گذري ويندي.

نيٺ ته ڪرندا ڪوٽ انهن جا ۽ ڪيٽي وارا پوندا ڪڏڻ
رات ته راهي گذري ويندي.
رات ته راهي گذري ويندي.

نئون جمالو

نئين موج تي مهراڻ ۾
هو جمالو!

نئين موج تي مهراڻ ۾
هو جمالو!

جنهن ۾ لیت ٻڌا بيت تي،
هو جمالو!

جنهن جي ڦاٽ ۾ ڀڳا گهاٽ تي،
هو جمالو!

جنهن ۾ پيڙيون سائينءَ سيڙهيون تي،
هو جمالو!

جن جا ڀڳهه جڳهه جڳهه تي،
هو جمالو!

جن جا مانجهي ٿي منجهدار ۾
هو جمالو!

اهي تري وينديون تار ۾
هو جمالو!

نئين موج ٿي مهراڻ ۾
هو جمالو!

نئين مون ٿي مهراڻ ۾
هو جمالو!

كلهي پاتم كينرو (شيخ اياز)

كمپوزنگ : عبداللطيف انصاري

شيخ اياز

WEBSITE: www.sascitysukkur.com

E-MAIL : abdullateefansari@yahoo.com